

Пише:
Небојша
Јанковић

Ванкувер, септембра 2007.

Сумирајући резултате првих 100 дана српске владе, председник Тадић и премијер Коштуница били су јединствени у оцени да је добијање још неколико месеци за директне српско-албанске преговоре о статусу Косова несумњив дипломатски успех.

Медијатори нових преговора, трио Визнер-Ишингер-Харченко, мада о будућем статусу Косова имају различите погледе, дају прилично унисоне изјаве да ће прихватити свако решење о коме се заинтересоване стране договоре. Није ли то и нова шанса за Србију да у преговорима о својој јужној покрајини, над којом већ осам година нема никакву власт, испослује најмање рђаво решење, јер доброг одавно нема – питају се политички реалисти. Питају се, али некако стидљиво и у пола гласа јер главну игру, спектакл са бусањем у груди за домаћу публику, играју неки други играчи.

“Постоји озбиљна опасност да после нове рунде преговора Албанци прогласе независност коју ће одмах признати Вашингтон и НАТО. Тако ће бити створена прва НАТО-држава на свету”. “Србија мора да преиспита односе са свима који такву државу буду признали”.

“Скупштина мора да се договори о мерама одмазде, на штету нанету нама, морамо одговорити истом мером!”

Да иронија буде већа, ово нису изјаве Радикала који би од ситуације што-горе-то-боље једини могли да имају користи. Изјаве дају чланови владе, углавном из Демократске странке Србије, чак и они који учествују у новој рунди косовских преговора и то, како сами тврде – конструктивно..

Сви премијерови људи

У “плашењу мекче решетом” најдаље су отишли Коштуничини саветници Симић и Самарџић (овај последњи је и министар за Косово) и неколицина “рециклираних” министара, пре свих Лончар (у бившој влади министар за државну управу, у садашњој, за просвету) и Наумов (бивши министар енергетика, сада – вера!!!).

Ниво дипломатског дилетантства који провејава кроз њихове изјаве не само да сведочи о танком кадровском потенцијалу једне од странака које чине садашњу владу, већ, можда још више, о немоћи друга два коалициона партнера да овакво деструктивно понашање обуздају.

Једно од оправдања могла би да буде теза која се провлачи у појединим круговима а према којој се овде ради о класичном заузимању што тврђих позиција пред нову рунду преговора у којима обе стране на крају морају да попусте. То би се евентуално и могло уважити да у оваквим изјавама нема невероватне количине дефетизма која је у франпантној супротности са оценом Председника и Премијера да је нова рунда преговора “велика победа српске дипломатије”.

Јер, шта значи последње саопштење ДСС-а (то више нису изјаве

ПЛАШЕЊЕ МЕЧКЕ

“појединаца”) да Скупштина Србије мора **унапред** да утврди читав низ мера које ће се применити према свима који признају једнострано проглашену независност Косова, за коју се чак “зна и датум” – 11-ти децембар?!

Није ли то признање да преговори немају никаквог смисла и да ни српска страна, као ни албанска, нема ништа ново да предложи. Баца ли се на овај начин “кошље у трње” уочи почетка “одсудне битке за Косово” како будуће преговоре називају Коштуничини људи од поверења, или се ради о нечем много једноставнијем и приземнијем. О политичком позиционирању

говарачке тројке у Бечу.

Према Ахтисаријевом плану, који за ову прилику “васкрсавају” управо они ДСС-министри који редовно понављају да је исти “покопан за сва времена” било је предвиђено да сву власт на Косову “има НАТО, а не легална косовска влада”. Тиме би се, подвизују Војини легалисти, “по први пут у историји демократског света створила држава у којој војска није под контролом цивилних структура!!”

Какав цинизам, безобзирност и одсуство било каквог контакта са реалношћу ?!

странке “са највећим коалиционим потенцијалом” уочи локалних и председничких избора до којих ће по свему судећи доћи управо у завршници косовских преговора.

Ако је тако, ако је после унапред изгубљене битке већ расписан “конкурс за Вука Бранковића”, онда се Србима на Косову заиста лоше пише.

Легализам без заштите

У многим садашњој влади склоним и добронамерним Србима на Косову прилично недоумице је изазивала чињеница да влада Србије, а пре свега њен Премијер, пречесто говори о “15 процената територије”, а премало о њиховој судбини. Од кад је почела кампања ДСС-а против “стварања НАТО-државе на Косову”, њихова забринутост је још већа.

Иначе, сама теза је типичан пример формалног легалистичког егзибиционизма. У њој не само да се не води рачуна о реалности и будућности Срба на Косову, већ ни о сопственим предлозима за решавање косовске кризе са којима су ових дана управо упознати чланови пре-

Зар ико може и да помисли, а камо ли јавно да каже, да би Србе на Косову и Метохији боље чувала “легална косовска влада” Агима Чекуа или Хашима Тачија од страних трупа са јасно дефинисаним мандатом присуства и војних дејстава. Зар то, стране војно присуство на неограничено време, заправо не предвиђа и разрађен српски предлог о “надзираној аутономији” који је ових дана представљен медијаторима у Бечу. Или је Србија можда у могућности да поново стави КИМ под своју контролу са 200-300 хиљада војника које нема и који би се (и да их има) поново напнили у сукобу са најмоћнијим армијама света?

То, наравно, не желе ни премијерови салонски “јастребови” који, између редова, позивајући се на потпуно испуњење важеће Резолуције Савета Безбедности, заправо откривају праве намере и реалне могућности.

Неопходно је, каже ових дана један од њих да се, као што је предвиђено још увек важећом Резолуцијом Савета Безбедности, око хиљаду припадника српске војске

врати на Косово. Знајући да би они били кап у мору непријатељског окружења, овај врли дипломата одмах додаје да би се “могли стационарирати у деловима Косова са већинским српским становништвом. То су, за необавештене, делови Косова северно од реке Ибра. А то је могућа граница поделе!”

Најгори као најбољи сценарио

Овим се враћамо на питање поделе Косова као једине реалне и одрживе опције о чему сам писао пре неколико месеци.

Питање које се поставља у садашњој фази расплета у којој су и руски и европски представник у посредничкој тројци већ рекли да ће прихватити свако решење, **укључујући и поделу**, о којој се договоре две стране, врло је једноставно: Зашто га не покрене српска страна?

Одговор је такође брутално једноставан: у питању је, наравно, гола власт. Зар мислите да ће она политичка групација која је највише радила на усвајању новог Устава Србије у коме пише да је Косово и Метохија њен саставни део бити спремна да потпише међународни Споразум у коме пише да то више не важи. Наравно да неће, то би, како се каже, било политичко самоубиство. Сва је прилика, међутим, да ће до поделе Косова ипак доћи, али не споразумно, како би требало да буде, већ на хаотичан и потенцијално крвав начин.

Албанци ће, по свему судећи, остатак “преговора” провести у одбијању сваког предлога осим пуне независности, а Срби у нуђењу надгледане аутономије која нема никакву шансу да буде прихваћена. Онда ће Албанци једнострано прогласити независност и почеће прогон и егзодус Срба према северу Косова. А онда ће начелник Генералштаба Понош у договору са командом КФОР-а поставити трупе на демаркациону линију која ће постати нова граница.

Најгори или најбољи сценарио? Како за кога.

Најгори за Србе из “остатка” Косова и Метохије којима нико (ни “мрски” НАТО) више неће пружати никакве гаранције.

Најбољи за албанске и српске политичаре који ће моћи да кажу да им је нова ситуација наметнута и да још неко време кукају и прете целом свету спремајући се за нове изборе.

Уколико после свега кажете да вам се политика гади – у праву сте. И мени. ♦

subscription - ÷ре÷÷ла÷÷а

Пре÷÷ла÷÷ујет се на листи КИШОБРАН и ÷рилажет чек у вредности \$36.00 (12 бројева - 12 issues)

IME (NAME): DATUM (DATE):

ADRESA (ADDRESS):

TEL /FAX:

E-MAIL: POTPIS (SIGNATURE):

Make cheque or money order payable to: KISOBRAN

КИШОБРАН
НАЈЗАПАДНИЈЕ СРПСКЕ НОВИНЕ

Поштом
овај листић,
поштом
на гоњу адресу,
и следећих
дванаест бројева
КИШОБРАН-а бам
свиже поштом.

KISOBRAN, #368-3495 Cambie Street, Vancouver, B.C. V5Z 4R3